

„CO DZIECI MYŚLĄ O OTACZAJĄCEJ NAS RZECZYSISTOSCI, CZYLI... MAŁA ANKIETA O KORONAWIRUSIE”

Jednym z obszarów działalności Specjalistycznej Poradnia dla Dzieci z Niepowodzeniami Edukacyjnymi w Krakowie jest diagnoza i terapia uczniów z niedokształceniem mowy o typie afazji .

Anna Paluch - psycholog i logopeda na przełomie marca i kwietnia bieżącego roku opracowała i przeprowadziła ankietę zawierającą pytania dotyczące przeżyć i ocen dziecięcych w związku z pandemią Covid-19. O odpowiedzi poprosiła uczniów z zaburzeniami językowymi.

Prezentujemy Państwu wyniki tej pracy. Materiał jest ciekawy i pozwala poszerzyć perspektywę osób dorosłych na to, z czym w tym trudnym czasie zmagają się dzieci. Badania, choć przeprowadzone na wiosnę, pozostają aktualne po dziś dzień.

Zapraszamy do lektury

MAŁA ANKIETA O KORONAWIRUSIE

przeprowadzona w marcu/kwietniu 2020

1. Co to jest koronawirus?

- kolejny wirus z epidemii (kl. IV)
- wirus, który niszczy nas (kl. V)
- takie zarażenie, że ktoś może się zarazić, jakby gdzieś był, to musi w domu siedzieć (kl. III)
- choróbsko, co zostanie z nami na zawsze (kl. VII)
- to jest grypa, tylko mocniejsza (kl. IV)
- wirus, który rozbija człowieka (kl. VI)
- niebezpieczny wirus, od tego się ludzie zarażają (kl. II)
- taka choroba rozpowszechniająca, dużo ludzi choruje (kl. VI)
- choroba niebezpieczna (kl. III)
- to jakiś wirus, albo człowiek zrobił, albo same ze zwierząt (kl. V)
- po prostu zwykła choroba dużo mocniejsza od grypy, moja rodzina się boi (kl. III)
- na zewnątrz jest dużo wirusów na tym chorobie (20 -latek)
- to pandemia i choroba i taka zaraza (kl. III)

mgr Anna Paluch

2. Co się przez tę chorobę zmieniło?

- ciągle siedzimy w domu
- epidemię, nie chodzimy do szkoły, musimy odrabiać w domu
- dużo ludzi zarażonych koronawirusem
- brakuje drożdży, wszyscy siedzą w domu, trochę to jest kiepskie na długi czas
- szkoły zamknięte, dużo rzeczy zamknięte, nie możemy dużo grupy
- nie ma szkoły,
- trzeba zostawać w domach
- wszystko jest w porządku na nie (dla mnie) nie zmieniło
- nie możemy chodzić do szkół, rodzice nie bardzo mogą wychodzić
- nikt nie chodzi do szkoły, zostają zwolnieni z pracy
- więcej zwierząt może się zobaczyć, chodzi na polu
- sporo, widzę tylko dwie osoby- rodziców
- jak się jest na polu, to przez te wszystkie koronawirus dużo ludzi ginie
- cały świat, dosłownie wszystko

mgr Anna Paluch

3. Co jest najbardziej niemiłe?

- siedzimy w domu
- kolejna choroba w epidemii
- nie możemy się spotykać z kolegami, kuzynami
- uczenie się samego (samemu) w domu, bo nie mamy pani i nas pani nie wytłumaczy
- nie mam miejsca do ćwiczeń
- może umrzeć dużo ludzi, choroba jest groźna
- trudno powiedzieć
- na mnie nic
- można umrzeć, nie mogę wychodzić, spotykać się z kolegami, dziwnie się czuję
- nie możemy spotykać się z kolegami
- bo jak komuś ginie osobę, to bardzo jemu źle i przykro
- moja koleżanka nie mogła przyjechać
- ludzie umierają
- nie wiem, że mało ludzi idzie do kościoła
- że jest kwarantanna

mgr Anna Paluch

4. Czy są jakieś plusy w tej sytuacji i jakie?

- niech pomyślę, nie ma żadnych
- nic nie widzę, aha jeden sklep, który robi rękawiczki dostał więcej kasy
- nie ma plusów
- dużo osób w domu i się nie spotykają, a siedzenie w szkole to jest męka, nie muszę chodzić nigdzie, jeżdżenie tramwajem mnie wykańcza, hałas i dużo ludzi
- bo ludzie uczą się higieny, higieny
- trochę miłe, jest ciągle to samo, idę do szkoły! Teraz coś innego
- miłe jest, że siedzę w domu
- nie wiem
- raczej nie
- plusy- można się wyspać, zrobić w domu np. złożyć komputer, minusy- ludzie nie mogą pogadać, wychodzić, nauczyciele mają gorzej,
- szpitale mają gorzej, moje koleżanki mają mamę - pielęgniarkę, druga jest lekarką
- mniej zadań domowych, mniej czasu na lekcje
- dłużej ja jestem w domu

mgr Anna Paluch

5. Za czym tęsknisz?

- za szkołą, wychodzeniem do kuzynów, do koleżanek
- nie wiem
- za szkołą
- za wyjściem z domu na spacer, teraz wychodzę z mamą lub tatą
- nie możemy z domu, szkoła
- za babcią i dziadkiem
- nie tęsknię
- za kolegami
- za szkołą
- za kolegami
- mogłem gadać i wychodzić na pole, jeździć na rowerze, za babcią
- za moim kotkiem, który jest u babci i dziadka,
- za szkołą, choć czasem mnie denerwowało, że muszę wstawać wcześniej
- za normalnym życiem, który było przed koronawirus
- za przyjaciółmi

mgr Anna Paluch

6. Jaką radę dałbyś innym: - dzieciom - dorosłym

- nie wychodzić w domu, na grille
- siedzieć w domu, dorosłym, żeby pracowali w domu
- dużo nie byli na polu, nosili maski, myli bardziej ręce
- nie siedziały na komputerze, nie wychodziły z domu, tylko w ważnych sprawach
- -umy.., myć ręce, zostawić w domu, nie idzie po polu
- żeby zadzwonić, pewnie też to wykorzystali
- żeby dbali o siebie
- żeby zawsze nosić maski, nie wychodzić tak często
- żeby nie bali się tak bardzo, nie wykupywali za dużo rzeczy, tyle co zjedzą
- być daleko od innych, zostawaliby w domu, robili by zapasy
- żeby byli ostrożni i żeby chodzili do kościoła

mgr Anna Paluch

7. Czy odczuwasz nudę? Jakie masz na nią sposoby?

- bawić
- się czasem klockami, grami
- oglądać na telefonie, pograć z babcią w piłkarzyki
- codziennie czytać lektury, co nasza pani zadała i robimy zadania, co pani prześliwa,
- włączyć You Tube, niektórzy puszczaają lajfy
- jest, ale nie zawsze
- nie nudzę się
- nie nudzę się
- nie ma czasu na nudzenie się, jak się nudzę, to leżę na kanapie, bawię się lego
- grać można przed komputerem
- nudzę się, bo siedzę w domu, jak obserwuje, co się dzieje, to się nie nudzę, sposoby-rozmowa z osobą lub gry planszowe, komputerowe
- robić to, czego nie robiłeś, a to lubisz
- oglądać filmy na YT, są moi przyjaciele
- dostępni i gramy
- nie, opiekuję się Marysią, bawimy się w zabawy
- nie jest nudne, robię zajęcia od swojej nauczycielki, potem przerwę, mogę poczytać

mgr Anna Paluch

PODSUMOWANIE:

Dzieci, z którymi prowadzono te krótkie rozmowy, zdają sobie sprawę z tego, iż zagrożenie chorobą jest poważne i podchodzą do tego poważnie. Odczuwają lęk, ale w większości przypadków czują, że mogą sobie poradzić z tym zagrożeniem. Głównie wspominają o konsekwencjach, które dotyczą ich osobiście (brak szkoły, siedzenie w domu, brak bezpośrednich kontaktów z rówieśnikami), ale dostrzegają też skutki bardziej ogólne związane z sytuacją dorosłych, rodziców, pracowników służby zdrowia, a nawet całego świata.

To, co w odpowiedziach dotyczących sytuacji dzieci jest ujęte, jako szczególnie trudne, to brak relacji z kolegami/koleżankami. Na drugim planie jest postrzegany dyskomfort związany z nauką niebezpośrednią. Dzieci martwią się też o zdrowie i życie bliskich i swoje; w niektórych przypadkach wspominają o swoich negatywnych emocjach. Widzą korzyści z pozostawania w domu. Dotyczy to szczególnie dzieci, które są wyjątkowo zmęczone nauką (mimo kształcenia specjalnego) i np. dojeżdżaniem do szkoły. Są to dzieci bardzo męczliwe, z cechami nadwrażliwości zmysłowej. Niektórym podoba się zmiana, oderwanie od szkolnej codzienności. Zwracają uwagę na ogólne aspekty pozytywne, np. poprawę dbałości o codzienną higienę.

Mimo atrakcyjności nowej sytuacji (zmiana, coś nowego), w większości tęsknią za szkołą, głównie spotkaniem rówieśników. Odczuwają brak ruchu, ciężar zamknięcia w domu i tęsknotę za babcią i dziadkiem.

Rady proponowane przez dzieci są bardzo konkretne i racjonalne: mycie rąk, noszenie masek, dbanie o siebie, nie wykupywanie towarów, ograniczenie imprez, praca online. Niektóre są świadectwem absurdów wiosennego lockdown'u, czyli nie wychodzenie z domu, nie przebywanie na zewnątrz.

To, co proponują sobie, żeby się uchronić przed nudą, jest na pewno wynikiem porad dorosłych, które jak widać dzieci zaakceptowały. Można np. robić to, na co brakowało czasu. Grać w gry planszowe, choć częściej komputerowe, nierzadko przez Internet. Są dzieci, które doceniają przesyłane ze szkoły zadania (pod warunkiem, iż mają wsparcie rodziców). Niektórzy się nie nudzą, poświęcają więcej czasu na zabawy.

mgr Anna Paluch

WNIOSKI

W tej mini- ankiecie uczestniczyły dzieci z zaburzeniem językowym (n. m. o typie afazji). Wiek dzieci jest zróżnicowany, a grupa mało liczna (14 dzieci w wieku szkoły podstawowej, jeden uczestnik 20-letni), co uniemożliwia wyciąganie obiektywnych wniosków, jednak materiał wydaje się ciekawy.

W zapisie ich wypowiedzi skorygowałam błędy polegające na zniekształcaniu wyrazów. Pozostawiłam niektóre gramatyczne i leksykalne. Widoczna jest oszczędność w wypowiedzianiu się i stosowanie prostej, nie zawsze poprawnej składni. Pytania są na tyle proste i bardzo krótkie, że stosunkowo łatwo je dzieciom zrozumieć. Zwraca jednak uwagę fakt, iż mimo ograniczeń w mowie i języku, dzieci odpowiadają w sposób wskazujący na poprawne myślenie, wrażliwość i dojrzały stosunek do rzeczywistości.

mgr Anna Paluch

Opracowanie graficzne: Małgorzata Karakuska